

FEHÉR FERENC

SZÓ ÉS SZEREP

A szabadkai irodalmi színpadnak,
a 15 éves Életjelnek s barátainak, szeretettel

Se függöny, se festék, se jelmez —
itt a megmutatkozás fegyelmez!
Író a hunyorgó szembenézés:
tegnap felelt, de már más a kérdés.
Közönség? Hisz összes vágya az volt:
valaki rányitja még az ajtót . . .
Hagyják! Adják vissza őt a versnek,
a hattyúszárnyú, jó révületnek.
Szemét a rivalda fénye bántja,
elég a gyertya parányi lángja.
De azok ott már szívében ülnek,
halálig velük sem menekülhet,
s ha egyszer majd két szemét lefogják,
ez siratja, e maroknyi ország.
Ha álma volt szép, javát ez adta,
ez a kenyérszagú, hű Szabadka.
. . . Se függöny, se festék, se jelmez —
elég a vérző hang a versnek.
Hang, mely úgy hörren át a torkon,
s ha nem lesik, felét se mondom,
magamba fojtom, mert az asztal
s a négy fal megcsal, míg vigasztal.
Nem lanyg pepecselés az írás:
lehelt hit, hűség, életre hívás!